

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE
DIRECȚIA GENERALĂ JURIDICĂ
RO-București, Piața Revoluției nr. 1 A, Sector 1
Tel.: 021.264.87.07 / Fax: 021.264.87.40
e-mail:contencios@mai.gov.ro

Ex. nr.
Nr. 178.975.1/S3/GDA
București, 14.01.2022

Dosar nr. 4764/2/2021
(*dosar conexat 1029/54/2021*)

Intimate – reclamante: *Coaliția pentru Apărarea Statului de Drept (CASD)*
Radu Elena

C ă t r e

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Secția de Contencios Administrativ și Fiscal
Domnului/Doamnei președinte,

Ministerul Afacerilor Interne, cu sediul în municipiul **București, Piața Revoluției nr. 1A, sector 1**, cont bancar RO97TREZ70023550120XXXXX deschis la D.T.C.P.M.B., cod fiscal CF4267095, reprezentat legal prin Direcția Generală Juridică, potrivit art. 4 alin. 3 din Regulamentul de organizare și funcționare a Direcției Generale Juridice, aprobat prin Ordinul m.a.i. nr. 100/2011, cu modificările și completările ulterioare, în calitate de **recurent – pârât** în dosarul civil menționat, în temeiul art. 490 coroborat cu art. 471¹ alin. (4) Cod procedură civilă, depunem prezentul

RĂSPUNS LA ÎNTÂMPINAREA

Formulată de intimatele – reclamante *Coaliția pentru Apărarea Statului de Drept (CASD)* și *Radu Elena* la recursul declarat de Ministerul Afacerilor Interne.

1. Referitor la *excepția lipsei de interes în formularea recursului de către Ministerul Afacerilor Interne*, întrucât hotărârile de Guvern atacate au ajuns la termen, arătăm faptul că instituțiile pârâte justifică interes în promovarea și susținerea recursului.

În considerentele hotărârii primei instanțe (pag. 66) s-a reținut că „anularea celor trei hotărâri de guvern presupune evident și anularea din ordinea juridică a principalului efect al actelor, respectiv a stării de alertă declarate prin acestea, astfel încât, în ipoteza rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, perioada 12.06.2021 – 10.08.2021 (ce include și data de referință la care se raportează reclamanta – 29.06.2021, va deveni, retroactiv, o perioadă în care se consideră că nu a fost instituită starea de alertă.

În consecință, ca urmare a admiterii primului capăt de cerere al acțiunii, acest al doilea capăt rămâne fără obiect, urmând a fi respins ca atare.”

Așadar, în concepția judecătorului primei instanțe, odată anulată o hotărâre de Guvern pentru prelungirea stării de alertă, se întrerupe/sistază această situație legală, fiind necesară instituirea, din nou, stării de alertă.

Instituirea stării de alertă, în condițiile Legii nr. 55/2020, reprezintă decizia Guvernului de a interveni printr-un ansamblu de măsuri, pentru a răspunde situației urgente, de o amploare și intensitate deosebite, în condițiile în care viața și sănătatea persoanelor sunt amenințate.

Declararea stării de alertă prin H.G. nr. 394/2020 a avut la bază necesitatea asigurării în continuare, chiar și după încetarea stării de urgență, a unei protecții adecvate împotriva îmbolnăvirii cu coronavirusul SARS-CoV-2, dar și crearea în același timp a premiselor-cadru pentru revenirea etapizată, fără sincopă majore, la situația de normalitate, inclusiv prin relaxarea măsurilor luate în contextul instituirii și prelungirii de către Președintele României a stării de urgență pe teritoriul României.

Pentru a garanta caracterul temporar al măsurilor dispuse în timpul stării de alertă, dispozițiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 prevăd că starea de alertă nu poate fi dispusă decât pentru o perioadă de cel mult 30 de zile. Cu toate acestea, în măsura în care, după expirarea termenului de aplicabilitate a hotărârii anterioare a Guvernului de instituire a acestei stări, se constată că rațiunile care au determinat-o se mențin, legea prevede posibilitatea prelungirii stării de alertă, pentru același termen limitat.

Așa cum a fost definită starea de alertă prin dispozițiile Legii nr. 55/2020, aceasta reprezintă „răspunsul la o situație de urgență de amploare și intensitate deosebite, determinată de unul sau mai multe tipuri de risc, constând într-un ansamblu de măsuri cu caracter temporar, proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau **prognozat al acesteia** și necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor, mediului înconjurător, valorilor materiale și culturale importante ori a proprietății”.

Un punct extrem de important este că, pentru a fi menținute/adaptate măsurile de intervenție non-farmaceutice reglementate în prezent și eventual pentru a putea implementa, la nevoie, într-un timp scurt, măsuri mai stricte, este necesară menținerea stării de alertă la nivel național în perioada următoare.

Din toate aceste considerente, raportat la concluzia primei instanțe expusă anterior, rezultă interesul Ministerului Afacerilor Interne în promovarea și susținerea recursului, chiar dacă actele normative și-au încetat valabilitatea.

2. În ceea ce privește celelalte aspecte arătate prin întâmpinarea formulată, învederăm faptul că ne menținem atât excepție lipsei de interes în susținerea cererii de chemare în judecată, cât și criticile aduse fondului cauzei prin recursul formulat.

Reiterăm faptul că măsurile contestate se circumscriu sferei drepturilor care pot fi restrânse de autoritățile competente și **reprezintă o restrângere, justificată obiectiv, a exercițiului libertății de circulație și a libertății întrunirilor. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că statele au rolul de organizator neutru și imparțial, veghind totodată la amenajarea tuturor intereselor aflate în joc (a se vedea, mutatis mutandis, cauzele Aktasc. Franței, Bayrak c. Franței, Gamaleddyn c. Franței, Ghazal c. Franței, Singh c. Franței, decizii din 30 iunie 2009).**”

Pe de o parte, nu există discriminare când instituirea unor criterii „este justificată obiectiv de un scop legitim”. Ținerea sub control a numărului de cazuri și sprijinirea unor măsuri care să conducă la reducerea cifrei de infectări constituie “un scop legitim”.

Pe de altă parte, scopul activității de vaccinare a populației este asigurarea dreptului la sănătate individuală și colectivă, prin eliminarea sau reducerea morbidității, invalidității și a mortalității prin boli transmisibile. Activitatea de vaccinare este o componentă principală, prioritară a sistemului de

sănătate publică prin care se urmărește asigurarea sănătății indivizilor în cadrul unor comunități sănătoase.

Pe 30 ianuarie 2020, OMS a declarat infecția cu COVID-19 o urgență de sănătate publică de interes internațional, iar pe 11 martie 2020, datorită extinderii acesteia la nivel global a fost declarată starea de pandemie. Intervențiile non farmaceutice aplicate au avut efectul de atenuare a răspândirii virusului și a efectelor pandemiei și au încetinit ritmul de transmitere a infecției cu SARS COV 2.

Pentru protejarea sistemelor de sănătate, reducerea morbidității și a mortalității, precum și relansarea economiilor la nivel global a fost nevoie de dezvoltarea, producția și distribuția rapidă a vaccinurilor împotriva COVID-19 și începerea vaccinării populației. Este unanim acceptat pe scară largă că vaccinarea populației împotriva COVID-19 este modalitatea principală de a controla aceasta pandemie, de a putea relansa economia și de a reveni la viața normală.

Aceleași principii - reducerea morbidității și mortalității ca urmare a infectării cu virusul SARS COV 2 și, prin aceasta, menținerea capacității de asistență medicală din partea sistemului public de sănătate și limitarea efectelor negative pe care pandemia de COVID-19 le-a produs asupra societății, economiei și vieții oamenilor - stau la baza strategiei de vaccinare din România, aprobată prin H.G. nr. 1.031 din 27 noiembrie 2020 privind aprobarea Strategiei de vaccinare împotriva COVID-19 în România.

În conformitate cu strategia de vaccinare aprobată de Comitetului național de coordonare a activităților privind vaccinarea împotriva SARS-CoV-2, vaccinarea este voluntară/neobligatorie, gratuită și se face cu vaccinuri autorizate de Agenția Europeană a Medicamentului și reprezintă un instrument important **pentru prevenirea răspândirii pandemiei**, scăderea supraîncărcării unităților sanitare, permițând de asemenea redeschiderea unităților sanitare pentru pacienți non-covid.

Solicităm instanței să rețină că măsurile contestate permit accesul persoanelor fizice în spațiile publice, la diferite activități, pe baza prezentării alternative, la alegere, a unor *garanții privind reducerea răspândirii virusului SARS-CoV-2* în cele trei situații posibile: dovada vaccinării pentru persoanele vaccinate, dovada trecerii prin boală sau dovada rezultatului negativ al testelor pentru persoanele nevaccinate.

Astfel, inclusiv Parlamentul European și Consiliul Uniunii, prin adoptarea Regulamentul (UE) 2021/953 din 14 iunie 2021 privind cadrul pentru eliberarea, verificarea și acceptarea certificatelor interoperabile de vaccinare, testare și vindecare de COVID-19 (certificatul digital al UE privind COVID), au prevăzut măsuri pentru a facilita titularilor acestora exercitarea dreptului de liberă circulație pe durata pandemiei de COVID-19, creându-se totodată posibilitatea eliminării treptate în mod coordonat a restricțiilor privind libera circulație instituite de statele membre, impuse în conformitate cu dreptul Uniunii, pentru a limita răspândirea SARS-CoV-2, nefiind astfel considerată o măsură discriminatorie obligativitatea prezentării unui asemenea document.

Potrivit Regulamentului (UE) 2021/953, s-a considerat, **pe baza dovezilor științifice existente**, că persoanele vaccinate sau care au avut un rezultat negativ recent la un test pentru depistarea COVID-19 și persoanele care s-au vindecat de COVID-19 în ultimele șase luni **prezintă un risc redus de infectare a altor persoane cu SARS-CoV-2** iar libera circulație a persoanelor care nu reprezintă un risc semnificativ pentru sănătatea publică nu ar trebui să fie restricționată, întrucât astfel de restricții nu ar fi necesare pentru realizarea obiectivului de protecție a sănătății publice.

Astfel, alături de dovada vaccinării împotriva virusului SARS-CoV-2 și trecerea a 10 zile de la finalizarea schemei complete de vaccinare, sunt prevăzute drept măsuri alternative dovada unui rezultat negativ al unui test RT-PCR nu mai vechi de 72 de ore; dovada unui rezultat negativ

certificat al unui test antigen rapid nu mai vechi de 24 de ore; dovada că persoana se află în perioada cuprinsă între a 15-a zi și a 180-a zi ulterioară confirmării infectării cu SARS-CoV-2.

Faptul că testarea nu este gratuită nu poate reprezenta un element discriminatoriu, ci este o consecință a propriei alegeri a fiecărei persoane, statul permițând accesul la diferite evenimente condiționat de una din măsurile mai sus expuse, măsuri necesare în contextul epidemiologic actual.

Accesul la evenimente sociale este permis și persoanelor nevaccinate, cu asigurarea unei condiții minimale privind reducerea riscului de infectare, reprezentat prin măsura alternativă a testării.

Nu suntem în prezența unei discriminări întrucât situațiile comparate nu sunt similare.

Pentru toate aceste considerente, solicităm admiterea recursului formulat de Ministerul Afacerilor Interne, casarea în tot a hotărârii primei instanțe și, rejudecând cauza, să respingeți în tot acțiunea formulată.

În conformitate cu art. 223 Cod procedură civilă, solicităm judecarea cauzei și în lipsa reprezentantului instituției noastre.

Cu deosebită stimă,

DIRECTOR GENERAL ADJUNCT

Viorel TATU